

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **L. R.**, zastoupená Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem, se sídlem v Ostravě – Moravská Ostrava, Masná 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 12. 2004, č. j. 24 Az 121/2004 - 37, a o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna zástupci stěžovatelky, Mgr. Faridu Alizeyovi, advokátovi, se sídlem v Ostravě – Moravská Ostrava, Masná 8, **se stanoví** ve výši 2558,50 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 10. 2. 2004, č. j. OAM-77/VL-10-16-2004, rozhodl žalovaný tak, že azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje, a že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Žalovaný své rozhodnutí opřel o zjištění, že důvodem žádosti žalobkyně o azyl byly problémy s dlužníkem a s ním spojenými osobami, nacionalismus a nepříznivá hospodářská situace Kyrgyzstánu.

Žalobkyně napadla citované rozhodnutí včas podanou žalobou, ve které uvedla, že žalovaný v řízení porušil ustanovení § 3 odst. 3 a odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), a § 12 a § 91 zákona o azylu. Pokud jde o skutkové důvody odkázala na svoji žádost o udělení azylu v ČR, protokol o pohovoru, který s ní byl proveden, a ostatní spisový materiál, který se vztahuje k její žádosti o udělení azylu v ČR a který má k dispozici žalovaný. Žalobkyně na základě uvedených skutečností považovala napadené rozhodnutí za nezákonné a žalovaný tím, že jí azyl podle ustanovení § 12 a § 14 zákona o azylu neudělil a ani na ni nevztáhl překážku vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu, její žádost o udělení azylu v ČR posoudil nesprávně a v důsledku toho vydal vadné rozhodnutí.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 21. 12. 2004, č. j. 24 Az 121/2004 - 37, žalobu proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného zamítl, když poukázal na to, že z obsahu správního spisu nevyplývá, že by ekonomické problémy žalobkyně měly nějakou souvislost s důvody pro azylové řízení relevantními, tedy s pronásledováním z důvodu její rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávání určitých politických názorů. Žalobkyně netvrdila, že by jí nějaký konkrétní zaměstnavatel, u kterého se ucházela o práci, odmítl zaměstnat z důvodu její národnosti. Při posouzení skutečnosti, že žalobkyně byla vystavena z důvodu používání ruského jazyka urážkám ze strany spoluobčanů kyrgyzské národnosti, podle názoru krajského soudu žalovaný správně konstatoval, že je známým jevem v každé zemi (včetně zemí s největším standardem ochrany lidských práv), že příslušníci určité rasy, národnosti, náboženského vyznání, sociální skupiny nebo politického přesvědčení se mohou stát u svých spoluobčanů právě pro tyto vlastnosti terčem ústrků, slovních i fyzických útoků, diskriminačních postupů při přístupu ke vzdělání, k výkonu určitých povolání apod. Jak vyplynulo ze správního spisu, diskriminace ruský mluvících osob není součástí státní politiky kyrgyzských státních orgánů. Žalobkyně nehájila dostatečným způsobem svá práva a nevyčerpala všechny právní prostředky k ochraně svých práv v zemi původu. Krajský soud se navíc ztotožnil s názorem žalovaného, že tvrzení žalobkyně o odmítání pomoci ze strany kyrgyzských státních orgánů působí nevěrohodně, neboť žalobkyně uváděla některé skutečnosti (nemožnost vycestování z Kyrgyzstánu společně s dcerou), které jsou zcela v rozporu s dostupnými informacemi o zemi původu. Žalobkyně proto nesplnila zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.

Krajský soud dále konstatoval, že žalovaný měl dostatečné množství podkladů pro rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu a posoudil neudělení azylu podle tohoto ustanovení v mezích stanovených zákonem. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok a správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení. Důvody hodné zvláštního zřetele nejsou v zákoně definovány. Nutno však dovodit, že v daném případě nejsou důvody žádosti o udělení azylu natolik závažné a naléhavé, aby bez přistoupení dalších okolností mohly být vnímány jako výjimečné (zvláštního zřetele hodné). Stejně tak krajský soud neshledal žádné překážky vycestování do země původu ve smyslu § 91 odst. 1 zákona o azylu.

Konečně i námitky žalobkyně týkající se dodržování procesního předpisu krajský soud shledal jako nedůvodné. Jak vyplynulo z dokumentů založených ve správním spise, žalovaný si opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí (§ 32 odst. 1 správního řádu), takže vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci (§ 3 odst. 4 a 46 správního řádu). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo zřejmé, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval (§ 47 odst. 3 správního řádu), tedy ani tyto námitky žalobkyně

nejsou důvodné. Nic ze správního spisu nenaznačovalo, že by se žalovaný nezabýval věci žalobkyně odpovědně a svědomitě (§ 3 odst. 3 správního řádu).

Proti citovanému rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas kasační stížnost, a to z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Podle stěžovatelky Krajský soud v Ostravě posoudil věc v rozporu s platným právním řádem a zejména zákonem o azylu. Stěžovatelka se proto obrací na Nejvyšší správní soud v Brně a navrhuje, aby tento ve smyslu § 107 s. ř. s. přiznal odkladný účinek vykonatelnosti napadeného rozhodnutí a vydal rozsudek, kterým rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě zruší a věc mu vrátí k dalšímu projednání. Stěžovatelka dále žádá o ustanovení bezplatného právního zástupce a tlumočnicka pro řízení o kasační stížnosti.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že kasační stížnost podává z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatelka je toho názoru, že žalovaný při svém rozhodování nebral v úvahu zejména § 32 odst. 2 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán rovněž vůbec nebral v úvahu § 3 odst. 4 správního řádu, neboť jeho rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Stěžovatelka poukazuje na to, že z rozhodnutí není patrné, čím se žalovaný při rozhodování řídil, které skutečnosti byly podkladem pro rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právního předpisu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí připouští, že v Kyrgyzstánu státní moc vykonává dominantním způsobem prezident Askar Akajev, který v podstatě ovládá soudnictví, avšak tyto skutečnosti vůbec nebral v úvahu, ačkoliv se jí přímo týkaly, když jí hrozilo nebezpečí a byla jako rusky mluvící diskriminována. Žalovaný se vůbec nevypořádal se skutečnostmi, že stěžovatelka měla problémy s dlužníkem kyrgyzské národnosti, který ji odmítal vrátit půjčku, přičemž státní orgány ji neposkytovaly pomoc z důvodu její německé národnosti; v Kyrgyzstánu byla naopak policií tolerována diskriminace nekyrgyzských občanů. Policie a státní moc naváděla občany k páchání takových činů, když policie sama s nimi spolupracuje. Stěžovatelka jak žalovanému, tak krajskému soudu dále vytyká, že se omezily pouze na obecná a ničím nepodložená konstatování, že ji v zemi původu žádné nebezpečí nehrozí. Krajský soud řádným způsobem nezkoumal, zda Kyrgyzstán splňuje podmínky bezpečné země a ani se nevypořádal s definicí pronásledování, jak je upravena v § 2 odst. 6 zákona o azylu a ani ve svém rozhodnutí neuvedl, proč tak neučinil, čímž se staly rozhodnutí nepřezkoumatelným. Stěžovatelka proto žádá, aby zdejší soud přiznal její kasační stížnosti odkladný účinek a aby následně napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti odkazuje žalovaný na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatelka učinila během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. V průběhu správního řízení bylo nepochybně zjištěno, že stěžovatelka žádá o udělení azylu kvůli problémům s dlužníkem a s ním spojenými osobami, nacionalismu a nepříznivé hospodářské situaci země. Při posuzování předkládaných potíží s dlužníkem kyrgyzského původu vycházel žalovaný rovněž z příslušných informačních pramenů a dospěl k závěru, že problémy se soukromými osobami nelze podřadit pod důvody azylově relevantní. Předkládané nacionalistické chování spoluobčanů zhodnotil správní orgán ve světle rozsudku

Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 10. 2001, sp. zn. 7 A 754/2000-28, a informací o zemi původu a dospěl k závěru, že připomínané skutečnosti nebylo možno považovat za persekuci ve smyslu zákona o azylu. Potíže ekonomického charakteru nejsou důvodem pro udělení azylu a v případě dotyčné nebyla shledána souvislost mezi těmito a důvody pro azylové řízení významnými. Dále se žalovaný domnívá, že námitky uplatňované stěžovatelkou v podané kasační stížnosti jsou obdobné těm, které uplatnila v žalobě a k nimž se již plně vyjádřil ve svém rozsudku soud. K námitce stěžovatelky k výkonu moci dominantním způsobem prezidentem Askarem Akajev, žalovaný poznamenává, že v posledních dnech došlo v Kyrgyzstánu k politickému převratu, prezident A. A. podal demisi a v Kyrgyzstánu budou vyhlášeny nové volby. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu, mj. pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku – takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka podala dne 9. 1. 2004 žádost o udělení azylu, v níž uvedla, že v dubnu 2003 půjčila svému obchodnímu partnerovi kyrgyzské národnosti větší finanční částku, kterou od něj následně bezvýsledně vymáhala. V červnu 2003 byla předvolána na prokuraturu, kde jí člověk, který se představil jako příbuzný dlužníka, vyhrožoval, že bude-li půjčku vymáhat, bude mít problémy s policií. V červenci 2003 se s ústní stížností obrátila na Ministerstvo vnitra. Když ale zjistili, že není kyrgyzské národnosti, tak s ní odmítli dále hovořit a nepřijali ani její písemnou stížnost. Následně jí začala telefonicky vyhrožovat neznámá osoba. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení azylu na území ČR posléze stěžovatelka sdělila, že dlužník zpočátku sliboval, že dluh uhradí, na konci května 2003 jí však začal vyhrožovat. Obrátila se na místní oddělení policie, prokuraturu a ministerstvo vnitra. Na ministerstvu vnitra ji však odmítli s tím, že o půjčce nemá žádný doklad. Písemnou stížnost nenapsala, protože ji nikde nechtěli přijmout. Stěžovatelka v této souvislosti upozorňovala, že osoba jiné národnosti by jí peníze vrátila, protože by nechtěla mít problémy s kyrgyzskými státními orgány. Ke svému odchodu ze země původu stěžovatelka uvedla, že Kyrgyzstán opustila rovněž z ekonomických důvodů a z důvodu nacionalismu, kdy byla jako rusky mluvící neustále urážena. V zemi původu si totiž nemohla najít zaměstnání. Ekonomická situace v Kyrgyzstánu je velmi špatná, není dostatek pracovních příležitostí a ve státním sektoru pracují výhradně Kyrgyzové. Stěžovatelka rovněž tvrdila, že podle zákona nemohla odcestovat do zahraničí společně s dcerou.

Podle ustanovení § 12 se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení azylu zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Stěžovatelka předně namítá, že žalovaný nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, takže jeho rozhodnutí nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Vzhledem k tomu, že v kasační stížnosti nebylo poukazováno na konkrétní projev této nedostatečnosti ve zjišťování skutkového stavu věci, resp. nebylo sděleno, v čem bylo zjišťování skutkového stavu nedostatečné, Nejvyšší správní soud v obecné rovině pouze konstatuje, že podle jeho názoru žalovaný postupoval v souladu s normami hmotného i procesního práva, učinil veškeré procesní úkony, jež lze s ohledem na skutečnosti předkládané stěžovatelkou považovat za dostatečné, o zemi původu stěžovatelky zajistil reprezentativní soubor informací, který mu umožňoval vydat ve věci řádné rozhodnutí, a své závěry srozumitelným a vnitřně bezrozporným způsobem odůvodnil.

K námitce týkající se stěžovatelčiných problémů s dlužníkem kyrgyzské národnosti, který ji odmítal vrátit půjčku, přičemž státní orgány ji neposkytovaly pomoc z důvodu její německé národnosti, Nejvyšší správní soud uvádí, že, jak vyplynulo z obsahu správního spisu, v daném případě se nejedná o pronásledování ve smyslu zákona o azylu. V obdobné věci již judikoval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 8. 2003,

sp. zn. 4 Azs 7/2003, že „žádost o azyl, jejímiž jedinými důvody jsou toliko potíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající ve vydírání žadatele ... je zřejmě bezdůvodná. Důvodem pro udělení azylu mohou být pouze tehdy, pokud by orgány domovského státu, u nichž by se žadatel skutečně domáhal poskytnutí ochrany, nebyly schopny ochranu před takovým jednáním poskytnout.“ Za pronásledování by mohlo být v souvislosti s ohrožením soukromými osobami pokládáno leda odmítnutí veřejné moci poskytnout ochranu před tímto ohrožením, pokud by toto odmítnutí mělo typicky povahu šikany ze strany veřejné moci pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Tak tomu ovšem v posuzovaném případě zjevně nebylo, neboť stěžovatelka nevyužila všechny prostředky nápravy, jež jí kyrgyzský právní řád poskytuje. Pokud byla odmítnuta se svou ústní stížností na dlužníka, který jí odmítal vrátit zapůjčené peníze s tím, že nemá doklad o půjčce, měla možnost se proti tomuto postupu bránit písemně u nadřízeného orgánu, což neučinila. K tomu lze poznamenat, že jakkoli stěžovatelka v průběhu správního řízení poukazovala na diskriminaci její osoby ze strany státních orgánů, daná tvrzení neprokazovala žádným relevantním způsobem. Ze zpráv o dodržování lidských práv v Kyrgyzstánu, jež jsou součástí správního spisu, přitom vyplývá, že v této zemi existují dostatečné záruky proti neoprávněnému zásahu do sféry základních práv a svobod každého jedince, ruský mluvící občané nejsou diskriminováni způsobem, na který stěžovatelka poukazuje, kyrgyzští žadatelé o azyl v zahraničí nejsou po případném návratu do vlasti vystaveni postihu. Kyrgyzstán tak lze považovat za bezpečnou třetí zemi původu, což ve svém důsledku znamená, že bylo nezbytnou nutností, pokud stěžovatelka se svojí žádostí o azyl chtěla uspět, aby svá tvrzení potenciálně svědčící o možnosti pronásledování či obavy z tohoto pronásledování náležitě prokázala. To však stěžovatelka neučinila.

Dovolává-li se stěžovatelka toho, že krajský soud se nevypořádal s definicí pronásledování, jak je upravena v § 2 odst. 6 zákona o azylu a ani ve svém rozhodnutí neuvedl, proč tak neučinil, čímž své rozhodnutí učinil nepřezkoumatelným, je třeba podotknout, že krajský soud tak učinil, když na základě skutečností tvrzených stěžovatelkou, při porovnání s informacemi o zemi původu, dospěl k závěru, že ekonomické problémy žalobkyně neměly souvislost s důvody pro azylové řízení relevantními, tedy s pronásledováním z důvodu její rasy, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávání určitých politických názorů.

V návaznosti na uvedené proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že není dán žádný z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., pro které by bylo třeba napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze zrušit, neboť se nejedná o rozhodnutí nezákonné z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, a rovněž zdejší soud neshledal žádnou vadu řízení, jež by spočívala v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit, přičemž rozhodnutí správního orgánu není nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, ani nebyla shledána nepřezkoumatelnost rozhodnutí tohoto soudu spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

V otázce žádosti stěžovatelky o ustanovení tlumočnicka vycházel Nejvyšší správní soud, na základě § 64 s. ř. s., z ustanovení § 18 odst. 2 občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), podle kterého účastníku, jehož mateřštinou je jiný než český jazyk, soud ustanoví tlumočnicka, jakmile taková potřeba vyjde v řízení najevo. V průběhu řízení však taková potřeba najevo nevzešla. Stěžovatelka podala kasační stížnost v češtině a dokázala na výzvy a poučení krajského i Nejvyššího správního soudu včas a řádně zareagovat. Za nerozhodné přitom soud považuje, zda tak činila stěžovatelka osobně nebo prostřednictvím advokáta. Otázka ustanovení tlumočnicka by se tak nepochybně stala aktuální až v případě ústního jednání, které však zdejší soud nenařídil.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., neboť neúspěšné stěžovatelce náhrada nákladů řízení nepřisluší a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Odměna zástupci stěžovatelky, Mgr. Faridu Alizeyovi, který byl ustanoven stěžovatelce k její žádosti usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 21. 12. 2005, č. j. 24 Az 121/2004 - 65, byla stanovena za dva úkony právní pomoci po 1000 Kč (převzetí a příprava zastoupení a sepsání doplnění kasační stížnosti – § 9 odst. 1 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb.), k čemuž byl přičten režijní paušál ve výši 2 x 75 Kč ve smyslu § 13 odst. 3 téže vyhlášky a DPH ve výši 408,50 Kč (19%), celkem tedy 2558,50 Kč. Uvedená částka bude zástupci stěžovatelky vyplacena do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2006

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu